

รธน. มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๙ มาตรา ๖๒ และมาตรา ๓๓๕ (๑)

พ.ร.บ. ความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ มาตรา ๕ วรรคหนึ่ง

รัฐธรรมนูญ มาตรา ๖๒ รับรองสิทธิของบุคคลที่จะฟ้องหน่วยงานราชการ หน่วยงานของรัฐ รัฐวิสาหกิจ ราชการส่วนท้องถิ่น หรือองค์กรอื่นของรัฐ ที่เป็นนิติบุคคล ให้รับผิดเนื่องจากการกระทำหรือละเว้น การกระทำของข้าราชการ พนักงาน หรือลูกจ้างของหน่วยงาน เท่านั้น มิได้รับรองสิทธิของบุคคลที่จะฟ้อง เจ้าหน้าที่ของหน่วยงานดังกล่าวซึ่งเป็นบุคคลธรรมดาด้วย สิทธิในการฟ้องเจ้าหน้าที่ของรัฐจึงไม่ใช่สิทธิ ที่รัฐธรรมนูญรับรองไว้ตามมาตรา ๒๙ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๓๓๕ (๑) กำหนดมิให้นำมาตรา ๒๙ วรรคสองและวรรคสาม มาใช้บังคับกับกฎหมายที่มีผลใช้บังคับอยู่ในวันประกาศใช้รัฐธรรมนูญ

การที่พระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ มาตรา ๕ วรรคหนึ่ง ซึ่งเป็นกฎหมายที่มีผลใช้บังคับอยู่ในวันประกาศใช้รัฐธรรมนูญนี้ กำหนดให้ผู้เสียหายฟ้องหน่วยงานของรัฐ ที่เป็นนิติบุคคลรับผิดชอบในผลแห่งละเมิดที่เจ้าหน้าที่ของตนกระทำในการปฏิบัติหน้าที่โดยตรง แต่จะฟ้อง เจ้าหน้าที่ไม่ได้ จึงไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๙ วรรคหนึ่ง และไม่อยู่ในบังคับของมาตรา ๒๙ วรรคสอง

ส่วนข้อโต้แย้งว่า พระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ มาตรา ๕ วรรคหนึ่ง ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ และมาตรา ๒๗ ซึ่งบัญญัติถึงสิทธิและเสรีภาพ ตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญและที่รัฐธรรมนูญรับรองไว้ นั้น แต่สิทธิที่บุคคลจะฟ้องเจ้าหน้าที่ของรัฐ มิได้บัญญัติหรือรับรองไว้ในรัฐธรรมนูญ ดังนั้น พระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ มาตรา ๕ วรรคหนึ่ง จึงไม่อยู่ในบังคับของรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ และมาตรา ๒๗

ย่อโดย นายสุชาติ คณิศโกคิน
นักวิชาการคดีรัฐธรรมนูญชำนาญการ

นางสาวพรพินี ปลูกเจริญ
ผู้อำนวยการกลุ่มงานคดี ๑

นายอรรณวุฒิ รัตนสุภา
ผู้อำนวยการกลุ่มงานคดี ๒ รักษาการแทน
ผู้อำนวยการสำนักคดี ๑

นายสมฤทธิ์ ไชยวงศ์
รองเลขาธิการสำนักงานศาลรัฐธรรมนูญ ตรวจ